

продължава той въ писмото си отъ есеньта 1843 г. до Золотовича (безъ дата), азъ насърдчихъ едни, като имъ представихъ колко вредно би било да бездействуваме или да се покажемъ ренегати. Подбудихъ тѣхния патриотизъмъ. Особено ме подпомогнаха въ това тукашнитѣ ученици българи Ние, заедно съ тракийцитѣ, образувахме трако-славянска колония и избрахме десеточленна комисия, въ която влизамъ и азъ. Богъ знае, какви добри резултати ще има това за нашето отечество“. И като подчертава ролята си въ случая, да е съживилъ националното чувство у българитѣ, които сж се борили за гръцката свобода, той, възбуденъ и владенъ въ блѣноветѣ си за народно щастие, пише по-нататъкъ: „Не мога да ти предскажа, като какво може да стане, но моята душа предвижда едно спасително за народа ни дѣло. Нашиятъ народъ доби право за признателностъ отъ страна на гърцитѣ. Нашето потомство ще изисква това право, ако продължава въ сжщия духъ и ако има това, което прави човѣка храбъръ, деятеленъ, повишава мислитѣ му и буди уважение. При тѣзи обстоятелства азъ трѣбваше и тукъ да извърша за славянитѣ нѣщо по-велико, отколкото би могълъ да направи това нѣкой другъ. Моето въображение се ласкае, за дето въ това време се намѣрихъ тукъ! Азъ не пропустнахъ това удобно обстоятелство за нашия славянски народъ. Разбирашъ, какво само мисльта, че въ Народното събрание на еди-кой-си народъ става дума за чуждъ народъ, има много и добри резултати“.

Селимински надценява, подъ напора на чувствата си, значението на извършеното изключително по неговъ починъ. Той се вижда виновникъ на събития съ грамадно значение за българитѣ; той израства въ собственитѣ си очи като агентъ на нѣкаква висока воля и вижда едва ли не прѣста на сждбата въ своето идване въ Гърция. Но, ако въ тѣзи интимни излияния има много неоправдани илюзии, не подлежи на съмнение, че участието на българитѣ въ гръцкото Събрание означава все пакъ нѣкаква национална придобивка, щомъ отъ официално мѣсто се признава българската народност като нѣщо отдѣлно и самостоятелно — и то петъ години преди да стане това отъ турското правителство, чрезъ ирадето за българска черква въ Цариградъ (1848), гдето вмѣсто обичайно-